

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216388
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6612216388.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a členov senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a Mgr. Štefana Baláža, v právnej veci žalobcu Y., s. r. o., so sídlom XXX XX P., Y. XX, S.: XX XXX XXX, proti žalovanej T. republike, za ktorú koná R. spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/128/2012-104 zo dňa 31. 07. 2014 v spojení s dopŕňacím rozsudkom č. k. 4C/128/2012-202 zo dňa 27. 02. 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom v spojení s dopŕňacím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť mu z titulu majetkovej škody suma 1.000 € a z titulu nemajetkovej ujmy suma 3.520 € a zamietol návrh na prerušenie konania.
2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Lučenec ako exekučného súdu v exekučných konaniach sp. zn. 10Er/463/2009, sp. zn. 8Er/729/2009, sp. zn. 17Er/490/2010, sp. zn. 8Er/455/2009, sp. zn. 6Er/728/2009, sp. zn. 8Er/643/2009, sp. zn. 8Er/440/2009, sp. zn. 12Er/1058/2009, tým že súd v nich nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.
3. Okresný súd uznesením č. k. 4C/128/2012-26 zo dňa 29. 04. 2013 spojil na spoločné konanie veci začaté na základe hromadného podania žalobcu - vedené pod sp. zn. 4C/128/2012, 4C/129/2012, 4C/130/2012, 4C/132/2012, 4C/134/2012, 4C/137/2012 8C/185/2012 a 12C/126/2012 s tým, že sa ďalej budú viesť pod spoločnou sp. zn. 4C/128/2012, pretože všetky veci sú vedené na tom istom súde, týkajú sa tých istých účastníkov konania a vo všetkých prípadoch ide o rovnaké konanie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca uplatňuje z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.
4. V rámci dokazovania okresný súd z pripojeného spisu sp. zn. 10Er/463/2009 (4C/128/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15. 10. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 13. 12. 2009. Z pripojeného spisu sp. zn. 8Er/729/2009 (4C/129/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 06. 08. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 02. 11. 2009 a uznesením č. k. 8Er/729/2009-34 zo dňa 15. 12. 2011 v spojení s uznesením Krajského

súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 04. 2012 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 4805/09 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 17Er/490/2010 (4C/130/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 10. 05. 2010 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 09. 08. 2010 a uznesením č. k. 17Er/490/2010-20 zo dňa 30. 12. 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 05. 2012 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 3807/10 zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 8Er/455/2009 (4C/132/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 10. 06. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 02. 11. 2009 a uznesením č. k. 8Er/455/2009-23 zo dňa 30. 09. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 05. 2011 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 3207/09 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 6Er/728/2009 (4C/134/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 06. 08. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 11. 02. 2010 a uznesením č. k. 6Er/728/2009-33 zo dňa 08. 10. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 02. 2011 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 4727/09 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 8Er/643/2009 (4C/137/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 31. 07. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 08. 12. 2009 a uznesením č. k. 8Er/643/2009-26 zo dňa 15. 10. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 01. 03. 2011 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 4171/09 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 8Er/440/2009 (8C/185/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 06. 06. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 10. 12. 2009 a uznesením č. k. 8Er/440/2009-31 zo dňa 28. 10. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 07. 2011 exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vedenú pod sp. zn. EX 2380/09 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Z pripojeného spisu sp. zn. 12Er/1058/2009 (12C/126/2012) zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 02. 11. 2009 s tým, že súd poverenie pre súdneho exekútora vydal dňa 22. 02. 2010.

5. Okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní je porušenie pravidiel upravených v Exekučnom poriadku, pričom však štát za škodu zodpovedá len ak sú splnené všetky tri podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z., a to nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou (vzťah príčiny a následku). V tejto súvislosti konštatoval, že táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutia nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť, či nezákonnosť resp. správnosť postupu exekučného súdu nie je v tomto konaní ani možné posudzovať. Navyše, vzhľadom na to, že žalobca na niektorých miestach vo svojom žalobnom návrhu namieta prieťahy v konaní, je potrebné poukázať na ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. V zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrovanie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

6. Okresný súd po prejednaní veci vyslovil názor, že žalobca nepreukázal existenciu škody, pričom nároky, ktoré si žalobou uplatňuje, je možné považovať len za hypotetické a preto žalovaná nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi škodu tak, ako si ju uplatnil, keďže žalobca okrem iného nepreukázal škodu a ani výšku škody. Súd tiež uviedol, že pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, je potrebné poukázať aj na to, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva, a z toho dôvodu preto nebol preukázaný

jednak vznik nemajetkovej ujmy, a ani to, že by sa jej náhrada mala poskytovať v peniazoch. Zároveň v tejto súvislosti poukázal na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu podľa žalobcu dôjsť, a to konkrétne pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť nesprávnemu úradnému postupu, pričom žalobca nijak nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu, minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

7. Okresný súd ďalej poukázal na skutočnosť, že aj v prípade keď nebolo rozhodnuté o žiadostiach súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote podľa § 41 ods. 2 písm. d) s poukazom na ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010, samotné nedodržanie lehoty stanovenej v exekučnom poriadku automaticky neznamená prieťahy v konaní. Exekučným titulom boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu a preto súd musel preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. V jednotlivých exekučných konaniach objektívne posudzoval zákonnosť exekúcie a musel skúmať aj to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami v každom jednotlivom prípade uzavretá platne. Skúmanie rozhodcovských rozsudkov si vyžadovalo osobitnú úvahu, najmä s ohľadom na tú skutočnosť, že sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučných konaní bola primeraná náročnosti vecí.

8. Na základe uvedených skutočností mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., žalobu ako právne neopodstatnenú zamietol.

9. Dopĺňacím rozsudkom sa okresný súd vysporiadal s návrhom žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že formou ústavnej sťažnosti sa na Ústavnom súde podľa čl. 127 Ústavy SR domáha ochrany svojich práv, ktoré boli porušené doterajším postupom okresného a krajského súdu z dôvodu, že krajský súd nesprávne rozhodol o nevylúčení sudcov okresného súdu z prejednávania vecí. V danom prípade žalobca podanie sťažnosti na ústavný súd však nijako nepreukázal, keď iba zo samotnej fotokópie sťažnosti nevyplývalo, že taká sťažnosť bola skutočne na ústavný súd podaná, pričom je na strane, ktorá určitý procesný návrh podáva, aby svoje tvrdenie aj hodnoverne preukázala. V prejednávanej veci zaujatosť zákonného sudcu žalobca už namietal v podanej žalobe. O jednu námietku bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným postupom podľa vtedy platného § 16 ods. 1 OSP tak, že zákonný sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 4C/128/2012, 4C/129/2012, 4C/130/2012, 4C/132/2012, 4C/134/2012, 4C/137/2012 8C/185/2012 a 12C/126/2012, nakoľko nebol zákonným sudcom v príslušných exekučných veciach. Súd bol názoru, že žalobca využil svoje právo namietat' nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným spôsobom rozhodnuté, preto okresný súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

6. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, OSP) odvolanie žalobca. Uviedol, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie vecí zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Žalobca urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevidel v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na

prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytýkal i to, že súd nedostatočne oboznámil žalobcu s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa žalobca nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie a že sa súd nezaoberal uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom.

7. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

8. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie vydal v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (do 30. 06. 2016) a odvolací súd vo veci rozhodol po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) od 01. 07. 2016, ktorý sa vzťahuje aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa 470 ods. 2, veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Nová právna úprava rešpektuje účinok procesných podaní urobených do 30. 06. 2016 v zmysle princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní strán sporu v konaní, ktoré neskončilo za účinnosti skoršej právnej úpravy.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP včas podané odvolanie žalobcu prejednal, rozhodnutie súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP preskúmal a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (á contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

11. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 OSP (teraz § 191 ods. 1 CSP) a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 OSP (teraz § 220 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

12. Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s povinnosťou odvolacieho súdu rešpektovať viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP, predtým § 212 ods. 1 OSP). Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než v odvolaní vznesených námietok. V tejto súvislosti je aj predloženého odvolania zrejmé, že z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní žalobcom na súd, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Okresný súd rozhodol vec na pojednávaní čo preukazuje zápisnica o pojednávaní č. k. 4C/128/2012-101 zo dňa 31. 07. 2014, hoci žalobca v odvolaní namietal že vec bola rozhodnutá bez pojednávania. Preukazovaním uplatnenej škody sa nezaoberal, lebo zamietnutie žaloby založil na nepreukázaní nesprávneho úradného postupu ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uvedený dôvod zamietnutia žaloby považuje odvolací súd za správny.

13. Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 15NcC/519/2012 zo dňa 17. 10. 2012, že zákonný sudca nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Od vydania tohto rozhodnutia nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia žalobcu o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom príliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci. Otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti (sťažnostiach) navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

14. Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo strán sporu byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu.

15. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, ktorý že v súdnej exekučnej veci k prietahom nedošlo. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, lebo jeho tvrdenia nezodpovedali zistenému stavu v exekučnej veci. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

16. Zo zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca stanovuje lehotu len na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie a v prípade, že nie sú splnené podmienky pre takéto poverenie, nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 606/2012 - 20 zo dňa 14. 12. 2012, podľa ktorého aj ústavný súd konštatuje, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Zo slovného a logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia; pokiaľ súd konanie zastavil, táto lehota neplatí.

17. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004.

18. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti neskúmal.

19. Žalobca nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum vecí. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

20. V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (viď zápisnicu o pojednávaní č. I. 101 spisu).

21. Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

22. Výrok o tom, že žiadna strana sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, je odôvodnený podľa § 262 ods. 1 CSP tým, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému zo súdneho spisu trovy nevyplývali a náhradu trov nežiadal.

23. Rozhodnutie bol v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bol v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).